

Het gevecht met de berg.

Mijn beleving van het Ventoux-project 2013
ten voordele van Artsen Zonder Grenzen...

Vrijdag 17 mei 2013 5AM

Afspraak met mijn pa en Geert aan de afrit van Groot-Bijgaarden voor de afreis naar Zuid-Frank, voor wat voor mij alvast de laatste echte confrontatie moet worden met de reus van de Provence. Toen ik in 2010 vanuit Sault dezelfde eindbestemming was gestart, heb ik de laatste kilometers gevloekt, getierd, gekreund en vooral gedacht "dit doe ik nooit meer". Maar toen de uitdaging kwam om die kale vanuit Bédoin te bedwingen – de droom van menig wielerterrorist – kriebelde het stevig en was de beslissing snel genomen. Al was het maar om de blik in de ogen van bevriende fietsliefhebbers weg te vegen, wanneer blijkt dat je die berg via de minderwaardige route vanuit Sault hebt gedaan. Maar eigenlijk in de eerste plaats gewoon ook omdat ik het een bijzondere kik geeft om iets te behalen waarvoor je maanden traint en voorbereidt en je gewoon wil testen hoe ver je je lichaam kan drijven. Ook al beweren de fietsliefhebbers dat het onbegonnen werk is om de steile passages vanuit Bédoin al lopend op te gaan – wandelen zeker? No way! En als je dan hoort dat de laatste kilometers – die vanaf Chalet Reynard – een verademing zijn, slaat de twijfel ook wel echt toe. Als er iets is wat ik me nog perfect voor de geest kan halen van mijn escapade in 2010, dan was het dat onmiddellijk na Chalet Reynard het me leek alsof ik een muur aan het oplopen was. Als dat een verademing moet zijn, wat staat me voordien dan te wachten? Enfin, we vertrekken dus met goede moed.

Zo'n 10u en een koude pastalunch van moeder later arriveren we in de charmante omgeving van La

Roseaie in de Drôme Provençale. Hoewel de 'météo' onderweg slecht weer voorspelde voor de komende dagen - met vooral veel regen - verwelkomt de zon ons bij aankomst. Dat bevestigt alvast mijn vermoeden dat de weermannen er wel naast zullen zitten en dat we morgen gewoon bij een ideale temperatuur van 15 graden, vrij droog en windstil de berg gaan bedwingen.

De gladiatoren en hun verzorgers druppelen mondjesmaat binnen tegen het afgesproken uur. Er zijn wafels en Haagse kakkers – allebei een aanrader. Bij een aantal runningmates slaat de twijfel toe of het hoge pruimengehalte van het Hollandse gebak wel een goed idee is. Om deze hapjes door te spoelen, worden we door Nanette en Christon – uitbaters van deze fijne Chambres d'Hôtes – verwelkomd met bubbels. De lopers die de afgelopen maanden alle moeite hebben gedaan om alcoholische dranken te vermijden, krijgen bruiswater met een sap van klaprozen en zullen morgen aan de kant gezet worden wegens een positieve plas. De lopers die nog wel wat alkolhydraten kunnen gebruiken, houden het bij Clairette de Die, specialiteit van de streek.

De laatste afspraken voor morgen worden gemaakt. Hoe laat we vertrekken, waar we de reservekledij kwijt kunnen, hoe de bevoorrading georganiseerd wordt ... en dan de vraag: de top gaat toch niet afgesloten zijn? Neen, de top zal open zijn, maar we moeten afspreken hoe ver we gaan in onze drang tot het behalen van de top. Eén ding lijkt duidelijk: we lopen sowieso tot aan Chalet Reynard – zo'n 6 km vóór de eindstreep. De rest zal van de omstandigheden afhangen: kunnen de bevoorraders naar boven, is de wind te stevig, is het te koud, zitten we nog fris? Nog één ding is zeker: als het onweert mogen we geen risico nemen en gaat er niemand verder. Een laatste zoektocht op de weersites geeft niet veel moed. Laten we er maar niet naar kijken en gewoon geloven dat we de omstandigheden wel de baas zullen kunnen...

En dan is er pasta, veel pasta. Laatste kans om de broodnodige reserves aan te leggen voor de grote tocht van morgen. De verzorgers prijzen zich gelukkig en kunnen wel al in de aangepaste wijnen vliegen, maar houden zich in – wellicht uit een gevoel van solidariteit.

Na de maaltijd splitst de groep zich op. Eén deel slaapt hier in La Roseraie, het andere deel neemt de wagen naar Las Moutas, een kilometertje verder en vooral hoger in de bergen. Een prachtige oude Provençaalse woning, eigendom van een koppel Amerikanen. Het bedje zal ons deugd doen! Slaap zacht...

D-DAY...

Uitslapen is er niet bij. Vroeg uit de veren, douchke pakken, loopspullen bij elkaar zoeken en terug met de wagen naar beneden voor het ontbijt. Voor dit onderdeel heb ik mezelf gewaarschuwd!

Croissants liggen bijzonder smakelijk te lonken, ontbijtgranen, yoghurt, sapjes... kortom een rijk gevuld buffet. Maar in 2010 is dit ontbijt me niet goed bevallen. Hoewel ik me toen ook wel wat heb ingehouden, werd me wel gezegd "dat ik een stevig ontbijt moest nemen". De gedachte aan de rozijnen uit de muesli die – een kwartiertje na het bereiken van de top – hun weg terug naar buiten zochten langs de verkeerde kant, herinneren me eraan dat ik het vooral simpel moet houden. Ik hou het dus bij enkele stukjes Frans brood – ah ja, da's hier allemaal Frans, baguette dus – met zoet beleg, tasje koffie. Ik heb nog wel wat energierepen die ik naar binnen kan werken, mocht ik vóór de start een leeg gevoel hebben in mijn maag.

Tijd om te vertrekken, we rijden naar Bédoin. Onderweg krijg ik nog een reeks bemoedigings-sms'jes. Super toch hoe het thuisfront meeleeft! In Bédoin zien we de bui letterlijk al hangen. Terwijl enkele

lopers zich al wat proberen warm te lopen, brengen verzorgers een paar wagens naar boven, zodat we straks vlot met z'n allen terug naar beneden kunnen rijden. Intussen vallen we een lokaal cafeetje binnen om de laatste overbodige kilo's af te werpen. Nog gauw een laatste cafeineshot en we zijn er klaar voor. Rond 11u staan we paraat aan kilometer nul. De tocht kan beginnen...

Startschot – bij monde van een viertal ballonnen die, behoorlijk tegen hun goesting het leven laten. In

tegenstelling tot de route vanuit Sault, starten we nu niet met een bergaf. Vermits niemand van de groep deze route al gelopen heeft, blijven we tijdens de eerste kilometers automatisch gewoon samen. Een heel rustig tempo van zo'n 7 km per uur. Aangezien het nog niet echt stijgt, is dat tempo me eigenlijk wat te traag, maar de angst voor wat nog moet komen, beveelt me om gewoon rustig in de groep te blijven. Wat inlopen kan geen kwaad, op deze manier tikken de kilometers weg en blijft de hartslag vooralsnog behoorlijk laag. Het geeft zelfs de kans voor een grapje, een babbel, wat sightseeing. Hoewel, ik vergeet nog te zeggen dat het regent ... doet het eigenlijk al de hele morgen. De top van de Ventoux is niet zichtbaar wegens in de wolken en de verzorgers wisten ons te zeggen dat het aan Chalet Reynard amper 5 graden 'warm' is.

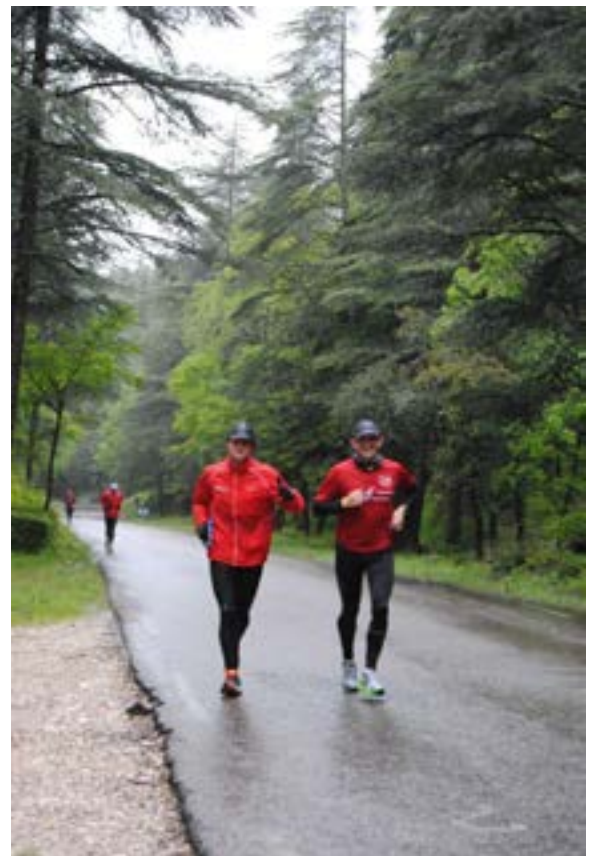

Na zo'n vijf kilometer is het tempo toch wat opgetrokken naar 8,5km/u. Ook de hellingsgraad is duidelijk steviger. De groep rafelt wat uit elkaar, maar iedereen zoekt zijn eigen tempo. De bevoorradingswagens wachten ons ongeveer om de 2,5km op. Op die manier kunnen we voldoende drinken, eten en eventueel iets droogs aantrekken. Adelin heeft intussen de kop genomen. Het lijkt er meer op alsof hij aan een wandeling door het park bezig is, dus vinden Nico en ik het ook niet erg dat hij de wind op kop voor zijn rekening neemt. Kurt is achter ons aan een inhaalactie begonnen. Doordat hij regelmatig zelf ook wat kiekjes

wil vastleggen, waren we wat uitgelopen. De korte stops aan de bevoorradingswagens zorgen ervoor dat we af en toe wat meer samen komen. Verder loopt iedereen nu meer zijn eigen tempo, levert iedereen zijn eigen gevecht met de stevige hellingsgraad en de stilaan vreselijke weersomstandigheden. Ik had het me vooraf voorgesteld alsof ik veel tijd zou hebben om mijn sponsors in gedachte te nemen, maar ik betrap er me op dat ik eigenlijk veel meer gefocust ben op het lopen dan in 2010. Ik hou mijn tempo in de gaten, check mijn hartslag omdat ik weet dat – wanneer die teveel in het rood gaat, ik het op het einde cash zal betalen. Ik denk vooral aan veel drinken en regelmatig iets eten. Zo gaan de kilometers voorbij. Sinds we het bos ingelopen zijn, is er ook niet zoveel bijzonders te bewonderen in de omgeving, vooral door het regenweer.

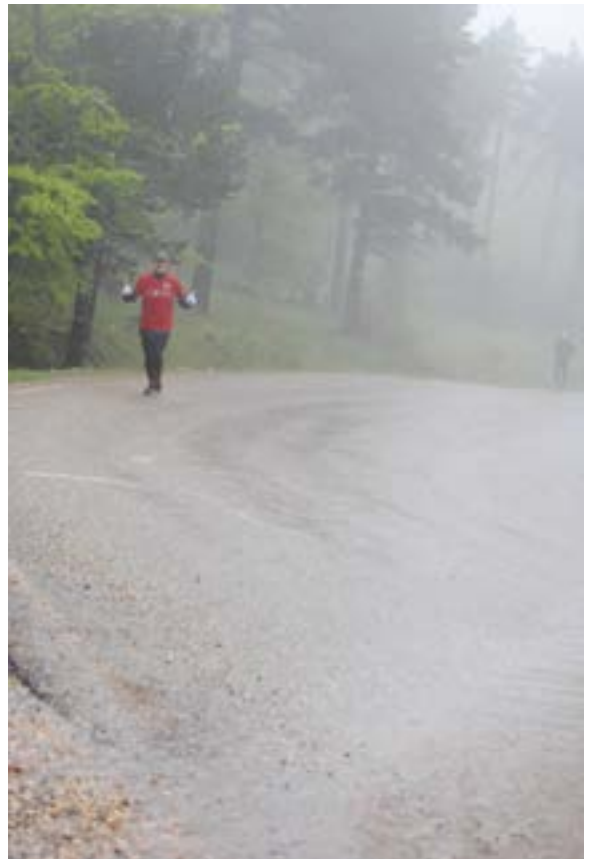
Het loopt allemaal zeer vlot. Ongeveer op kilometer 13 – een tweetal kilometer vóór Chalet Reynard – besluit ik om bij de volgwagen droge kleren aan te trekken. De aanhoudende regen heeft zijn weg tot op mijn bloot vel gevonden en vooral de schrik om kou te krijgen, fluistert me in dat ik mijn rode Artsen-zonder-grenzen-windshell beter inruil voor een droge t-shirt met regenjasje. De sponsen rond mijn handen, die ooit handschoenen waren, zijn ook aan vervanging toe. Na deze korte stop voel ik me helemaal klaar voor de laatste 7 km tot de top. Kurt en ik trekken samen verder. De regen heeft intussen plaats gemaakt voor vallende mist, maar de straat blijft meer weghebben van een beek. Thuis had ik enkele stukken van de route bekeken met Google Streetview. Deze bocht komt me bekend voor en ik zeg aan Kurt dat we hierna

zicht krijgen op de chalet. Normaal was dit ook het geval geweest, maar de mist zorgt er intussen voor dat we de wagens én het hotel 100 meter verder niet eens zien. Op de parking van Chalet Reynard wacht de volgwagen ons op. Verwarring... de volgwagen wist niet dat Adelin nog voorop liep. Toen hij aan de chalet aankwam, stond er niemand en is hij dus gewoon verder gelopen. Hij kon niet checken of er auto's door waren naar de top, zag niets en kon ook niet staan kou krijgen.

Maar wat nu? Los van de koude, snijdende wind en de mist, heb ik vooral veel zin om door te gaan. Ik voel me nog goed, heb nog krachten gespaard en doordat ik twee kilometer eerder droge kleren had aangetrokken, voel ik absoluut geen kou. Nico komt intussen ook aan bij de volgwagen en samen met hem en Kurt beslissen we om nog even door te lopen. De tweede volgwagen is intussen al vertrokken richting top om Adelin te gaan oppikken. Dus we gaan voor de top! We beloven Annie plechtig om met z'n drieën bij elkaar te blijven. Een belofte die de twee anderen zich later misschien wel beklagen, want door het vele drinken en de kou is mijn blaas intussen barstensvol gelopen. De gedachte om op aloude wijze mijn en hun handen op te warmen zorgt voor de nodige hilariteit. Maar het blijft bij de gedachte. Waar ik me de laatste 6 kilometer herinnerde als een helse muur waar je tegenop moest kruipen, leek het nu – in vergelijking met wat we al voorgeschoteld kregen vanaf Bédoin – meer op een strandwandeling. Dan werden we ook nog eens geholpen door een stevige rugwind.

Een wagen rijdt naar beneden. Mijn pa is Adelin gevolgd tot aan het monument van Simson en daar hebben ze samen besloten dat hun leven en dat van de andere lopers meer waard was dan de eventuele kick om in deze absurde omstandigheden toch door te zetten tot de top. We slaan de raad

om terug te keren alvast niet in de alomtegenwoordige wind. Nog even bedenken we om al lopend terug te keren naar Chalet Reynard. De gedachte aan de strakke tegenwind en de idee dat we nu wel met de wagen mee kunnen, maar anders langer moeten wachten, doet ons besluiten om in de wagen te stappen. Over and out...

De sfeer in Chalet Reynard is bizar. We zweven tussen euforie voor wat we gehaald hebben en ontgoocheling voor het niet halen van de top. De volgers proberen ons op te peppen met de wetenschap dat we in deze omstandigheden eigenlijk meer hebben gepresteerd dan wanneer we een marathon in gewone omstandigheden zouden lopen. Klopt allemaal wel, maar het is jammer.

Ik vind troost in droge kleren, een kop warme chocomelk en een Brusselse wafel. De chalet vult zich met verhalen van onderweg. Iedereen zit nog vol adrenaline en mag terecht fier zijn op de geleverde prestatie. Niemand haalde de top, maar de verhalen zijn er niet minder om. Ook 's avonds bij de heerlijke paella én 's anderendaags tijdens de uitstappen naar Nyons en Grignan worden de anekdotes herhaald, steeds heroïscher en heroïscher...

De reus heeft het gehaald deze keer, maar had daarbij wel de hulp nodig van de weergoden. Want hij is te kloppen, da's duidelijk. En op dit ogenblik is iedereen alvast gebeten om dat te bewijzen...

De ochtend van de terugreis, hebben we zicht op de reus vanuit onze slaapplek. Voor het eerst dit weekend laat hij zich zien zonder hoed... maar wel helemaal bedekt met sneeuw!

Met alle lopers samen sprokelden we dit jaar meer dan 15.000 euro bij elkaar, een record. Bedankt!